

**A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság**

Kfv.VI.35.015/2013/9.szám

A Kúria dr. ügyvéd által képviselt felperesnek dr. jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó és Vám Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2012. szeptember 19. napján kelt 5.K.31.514/2012/7. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 10. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 5.K.31.514/2012/7. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 100.000 (egyszázezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 2.497.100 (kettőmillió-négyszázkilencvenhétezer-egyszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú adóhatóság határozatában 24.970.694 forint adóhiánynak minősülő adókülönbözetet, ezzel összefüggésben 12.485.347 forint adóbírságot, és 7.219.772 forint késedelmi pótlékot állapított meg a felperes terhére. A 2004-2008. évekre vonatkozóan, személyi jövedelemadó adónemben bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzés keretében feltártakra alapozva egyéb megállapítások mellett rögzítette határozatában, hogy a felperes ügyvezetői tisztségének és tagsági jogviszonyának megszűnését követően korábbi társaságának folyószámlájáról 2008. január 22-én 46.000.000

forintot, 2008. február 15-én pedig további 23.500.000 forint összeget vett fel, ugyanakkor a pénzösszeg további sorsáról hitelt érdemlően elszámolni nem tudott. E jövedelem a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (a továbbiakban: Szja tv.) 29. §-a szerint az adó alapjaként figyelembe veendő.

Az alperes 2012. március 13-án kelt 2468378118 számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A felperes keresettel kérte az alperes határozatának bírósági felülvizsgálatát. A perben eljáró Fővárosi Törvényszék (a továbbiakban: törvényszék) a felperes keresetét elutasította. Indokolása értelmében az alperes - a kereset indokolásában foglaltakkal ellentétben - a tényállást a releváns körben feltárta, indokolási kötelezettségének eleget tett. A felperesnek a közigazgatási és a peres eljárásban azt kellett volna a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (a továbbiakban: Sztv.) - így a 14. § (8) bekezdése, 165. § a) pontja, 168. § (1)-(3) bekezdése - rendelkezései értelmében hitelesen bizonyítania, hogy a 69.552.700, azaz a közel 70 millió forint összeget korábbi cége megbízottjaként vette fel és azt a Kft. gazdasági tevékenységéhez használta fel. Mivel a felperes a készpénz kezeléssel összefüggésben ilyen bizonylatokat, nyomtatványokat nem tudott felmutatni, a Kft. iratanyaga pedig nem került az alperes részére átadásra, a felmutatott bizonylatok hitelességének adóhatóság általi ellenőrzése nem volt lehetséges. Az alperes az Szja tv.-ben foglaltaknak megfelelően, egyértelműen feltárta azt, hogy a felperesnél mikor és milyen összegben keletkezett adózás alá vonandó jövedelem. Ezzel szemben a felperesnek kellett volna bizonyítania azt, hogy az adómentes kifizetés jogszabályi feltételei fennálltak, amely bizonyítási kötelezettségének a felperes nem tett eleget. Az alperes tehát jogszerűen állapította meg, hogy a felperes által bizonyítottan megszerzett jövedelmek adójogi szempontból a felperes egyéb jogcímen megszerzett jövedelmének minősülnek, amely ezért adófizetési kötelezettséget vontak maguk után.

A törvényszék jogerős ítéletével szemben a felperes felülvizsgálattal fordult a Kúriához. A felülvizsgálati kérelmében az ítéletnek, valamint az alperes határozatának az elsőfokú hatóság határozatára is kiterjedő hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú hatóság jogszabályoknak megfelelő új határozat meghozatalára kötelezését kérte. Felülvizsgálati kérelmét azzal indokolta, hogy a törvényszék a tényállást iratellenesen állapította meg, a rendelkezésre álló bizonyítékokat kirívóan okszerűtlenül és logikátlanul értékelte, és ítéletében - a Pp. 221. § (1) bekezdését sértő - téves következtetésre jutott különösen a cégnyilvántartás közhiteles adatai, valamint az azokon alapuló, felperes által csatolt számviteli bizonylatok értékelése tekintetében. Álláspontja

értelmében iratellenes a törvényszék azon ítéleti megállapítása, amely szerint K. V. tett volna nyilatkozatot a cégnyilvántartásban, mivel ott csupán egy olyan okirat lelhető fel, amelyet egy magát K. V.-nak kiadó személy tett. Sérelmezte, hogy a törvényszék K. V. által írott okiratot fenntartás nélkül elfogadta, ugyanakkor a felperes által csatolt számviteli bizonylatok hitelességét megkérdőjelezte, holott azok adattartalma a közhiteles nyilvántartásban rögzített cégadatokon alapult. Az a tény, hogy több év után az alperes nem tudta az azóta törölt társaság ellenőrzését lefolytatni, önmagában a felperes által csatolt bevételi pénztárbizonylatok másolatainak tartalmi hiteltelenségét nem bizonyította.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a törvényszék ítéletének hatályában való fenntartását kérte.

A Kúria a jogerős ítéletet Pp. 275. § (2) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelem keretei között, a 274. § (1) bekezdése alapján, a felperes kérelmére nyilvános tárgyaláson bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

A Kúriának a felülvizsgálati kérelemben foglaltak alapján abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a törvényszék jogszerűen, a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően mérlegelte-e a felek által a bíróság elé tárt bizonyítékokat, megfelelő jogszabályok alkalmazásával és azok megfelelő értelmezésével hozta-e meg döntését.

A Pp. 270. § (2) bekezdése szerint a jogerős ítélet felülvizsgálatát jogszabálysértésre hivatkozással lehet kérni a Kúriától. Nem állapítható meg jogszabálysértés akkor, ha a felülvizsgálati kérelem a bizonyítékok okszerű mérlegelését támadja. A bírói mérlegeléssel megállapított tényállás felülvizsgálata, - ha az nem iratellenes, vagy logikátlan - nem lehet eredményes, mivel a felülvizsgálati eljárásban felülmérlegelésnek nincs helye. A bizonyítékok mérlegelése alapján hozott döntés felülvizsgálati kérelemmel eredményesen csak akkor támadható, ha a mérlegelés jogszabálysértő. A felülvizsgálati eljárás keretében ugyanis nincs lehetőség a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére, és értékelése. A felülvizsgálat csak arra szorítkozhat, hogy a mérlegelés körébe vont adatok, tények értékelésénél nincs-e nyilvánvalóan helytelen következtetés.

A perbeli esetben a törvényszék abban a kérdésben foglalt - helyesen - állást, hogy a felperes eladott cége folyószámlájáról igazolható módon felvett pénzüsszegeket a társaság könyveiben rögzített módon befizette-e a társaság pénztárába. Erre ugyanis a felperest - akár a társaság ügyvezetőjeként, akár megbízottjaként

is járt el - az Sztv. 14. §-a, valamint 165. és 168. §-a szerinti rendelkezések kötelezték. Az Sztv. szerinti eljárás bizonyítása a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a felperest terhelte volna a peres eljárásban. Ezt a bizonyítást hiteles, szigorú számadású, nyilvántartásban visszakereshető módon tudta volna megtenni. Ehhez eredeti pénztárbizonylatra, de minimálisan az eredeti pénztári bizonylatok másolatára lett volna szükség. Ilyen dokumentum hiányában a bizonyítatlanság jogkövetkezményei a felperes terhére estek. Ezért a felperesnek állt volna érdekében az, hogy megőrizze az eladott cég ezen bizonylatait, e számviteli szempontból értékelendő dokumentumok a cégnyilvántartás és egyéb teljes bizonyító erejű dokumentumokkal nem pótolhatók. Ebben az összefüggésben szükségtelen és indokolatlan lett volna az alperes részéről olyan bizonyítás lefolytatása, amely a felperesi cég eladásának körülményeit tárta volna fel, illetőleg K. V. kilétére derített volna fényt. A törvényszék mérlegelése, a döntés alapjául felhívott jogszabályok alkalmazása, valamint a felülvizsgálati kérelemben megjelölt Pp. 190., 195. és 196. §-ok, valamint a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény 22. § (1) bekezdése között a Kúria nem látott érdemi összefüggést.

Az ügy iratainak áttekintését követően a Kúria megállapította, hogy a felülvizsgálattal támadott jogerős ítéleti tényállás nem iratellenes, a törvényszék a bizonyítékokat okszerűen mérlegelte és az azokból levont következtetés alappal nem támadható, a törvényszék által felhívott és helyesen értelmezett jogszabályok pedig alkalmasak voltak a jogvita eldöntésére.

A kifejtett indokok mentén a Kúria a törvényszék ítéletét a Pp. 275. § (3) bekezdésére alapozottan hatályában fenntartotta.

A felperes sikertelen felülvizsgálati kérelmet nyújtott be, ezért a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó 78. § (1) bekezdése alapján a Kúria a felperest kötelezte az alperes 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ára tekintettel megállapított összegű felülvizsgálati eljárásban keletkezett perköltségének megfizetésére.

Ugyancsak pervesztességére tekintettel köteles a felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése szerinti felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére.

Budapest, 2014. február 10.

. Sperka Kálmán sk. a tanács elnöke, Dr. Hörcherné Dr. Marosi Ildikó sk. előadó bíró, Dr. Sugár Tamás sk. bíró

A kiadmány hitelél:

tisztviselő